

Ksenija

– Kaip šaunu, kad atėjai, – pašnabždėjau savo merginai į ausį.

– Aš ne viena, – atsakė ji ir mostelėjo į pusę, kur už kelių metrų mūsų laukė jos motina, šnekučiuodamasi su Albertu.

Man patiko Ksenijos motina. Atrodė maloni. Tik kartais įsmeigdavo į mane įdėmų žvilgsnį, tarytum mėginama įžvelgti kažką nematomo.

– Kviečia mus užkąsti, – pridūrė Ksenija, vėl mostelėdama į motinos pusę.

– Šit kaip, bet kodėl? Turiu galvoje, nenoriu niekam sukelti rūpesčių, – burbtelėjau.

– Čia visai ne rūpesčiai.

Albertas atsisveikino. Dar nesiliovusi šnekėti Ksenijos mama pamojo mums ateiti, ir Ksenija paragino mane:

– Eikš.

Nedrįsau paimti jos už rankos. Taip pat nelabai sumojau, ką jai pasakyti. Nebuvau iškalbus. Man tūkstančius kartų geriau rašyti nei kalbėti. Rašydamas gali aptarti dalykus, apie kuriuos žmonės šiaip jau nešneka.

– Palieku jus, jaunime, – atsisveikino Albertas plačiai šypsodamasis, žvelgdamas į mudu su Ksenija. – Pasimėgaukit užkandžiais, nusipelnėte to. O tavęs, Erikai, septintą valandą lauksiu Profeto gatvėje.

Linktelėjau. Albertas užsispyrė palydėti mane į mano naujuosius namus, kad įsitikintų, jog nekils jokių nesklandumų. Nors Benas mirė nepalikęs testamentą – dvidešimt trejų metų žmonėms pasirūpinti tokiais dalykais paprastai neateina į galvą, – butas teisiškai priklausė man. Pusbrolis užrašė jį abiejų vardu, o dabar, jam mirus, likau vienintelis buto savininkas.

Žvilgsniu palydėjus gatve tolstantį Albertą, Ksenija suėmė mane už rankos ir nusitempė paskui save. Man buvo šiek tiek gėda, kad mus pamatys jos motina, bet tvirtai suspaudžiau jos ranką savojoje. Viskas buvo tobula: auksiniai saulės metami atspalviai, švelnus vėjas, glostantis skruostus, miestas ir jūros mėlis, tviskantis horizonte.

Akimirką net patikėjau, kad viskas ir bus taip paprasta.

Gerą kelio gabalą žingsniavome tyloje. Ksenijos motina ėjo keliais žingsniais pirmiau mūsų, o mudu sekėme iš paskos, akies krašteliu žvilgčiodami vienas į kitą, nedirsdami pratarti nė žodelio. Ksenija atsisėdo automobilio priekyje, šalia motinos. Aš įsitaisiau ant galinės sėdynės, greta pasidėjęs kuprinę. Jaučiausi be proto keistai, tarsi būčiau kito žmogaus kailyje.

Įsukome į Rondų, o iš ten į Balmių gatvę, tada visu greičiu nuriedėjome iki Katalonijos aikštės. Į viską žvelgiau tarsi ką tik Žemėn nusileidusio ateivio akimis. Miesto centre buvau lankęsis tik kartą – kartu su teta Karmen

per vienas Kalėdas. Ji panūdo pasižvalgyti į lemputes, puošiančias miestą, o aš tetroškau pačiuožinėti ant dirbtinio ledo, išlieto aikštės viduryje. Įėjimas kainavo penkis eurus. Teta pareiškė, kad per brangu, be to, čiuožinėdamas galiu susilaužyti koją, tad vietoje to nupirko man maišelį paukščių lesalo ir leido palesinti aikštėje vaikštinėjančius balandžius. Jų buvo be proto daug. Puikiai praleidau laiką. Paskui sugrįžome atgal į savo rajoną, kur jokių kalėdinių lempučių nebuvo, bet niekam ten jų ir nereikėjo.

Dabar Katalonijos aikštė atrodė kitaip nei toji iš mano prisiminimų. Vienintelis panašumas – balandžiai. Paukščiai tebesisukiojo ten, o žmonės tebelesino juos. Man pasirodė, kad žmonių irgi be proto daug, bet Ksenijos motina nesiliovė džiugiai aikčiojusi apie tai, kaip gerai, kad nėra spūsčių. Įvažiavome į prekybos centro automobilių stovėjimo aikštelę. Ksenija ir jos motina, regis, kuo puikiausiai žinojo, kur ir koku tikslu važiuojame. Aš tiesiog džiaugiausi ir patikliai leidausi vežamas.

Vos išlipus iš automobilio pastebėjau, kad Ksenijos veido išraiška perdėtai rimta. Ir jos žvilgsnis atrodė kažkoks keistas. Gal ji verkė?

Tada jos motina tarė:

– Einu šio bei to nupirkti, Ksenija. Lauksiu tavęs sutartoje vietoje sutartu laiku.

Tai nenuskambėjo keistai. Ksenija linktelėjo. Jos motina priėjo prie manęs ir pabučiavo į abu skruostus. Rimtai ir dalykiškai. Tada tarė:

– Geros tau kloties, Erikai.

Ir skubiai nukaukšėjo aukštakulniais tolyn.

Ksenija it suakmenėjusi nusekė ją žvilgsniu. Tik tada išdrįsiau vėl paimti jos ranką. Ji buvo šalta it ledas.

– Kas nutiko? – pasiteiravau. – Ar verkei?

– Nenoriu čia šnekėti, – atsakė ji plonu it siūlelis balsu – nuo jos atsakymo man net širdis apstingo, – verčiau eikime į kavinę.

Ksenija leidosi link galinių durų, už kurių buvo lifantai. Tylėdami laukėme, kol atvažiuos vienas jų ir prasiwers jo durys. Lifte grūdosi daugybė žmonių. Nenuleidau žvilgsnio nuo Ksenijos, mėgindamas atspėti, ko dar man nepasakė. Žinojau tik tiek, kad greičiausiai nelaukti nieko gero.

Kavinė buvo moderni, skaisčiai apšviesta patalpa su milžinišku langu į aikštę. Gavome staliuką prie lango. Iš čia dangus atrodė dar žydresnis. Jo grožio neįmanoma nupasakoti. O Ksenija buvo dailesnė ir už patį dangų.

Ji naršė akimis po meniu su apsimestiniu susidomėjimu. Tada užsisakė „Klubo“ sumuštinį ir apelsinų limonado. Aš paprašiau to paties, nors buvau visai nealkanas.

– Jei motina sužinos, kad nieko nevalgiau, nudės mane, – tarė.

Padavėjui pasišalinus, per stalą suėmiau jos ranką. Tada ji apsiverkė. Išsigandau. Greičiausiai todėl, kad su-pratau, jog kad ir ką visa tai reiškia, yra rimta.

– Meldžiu, sakyk, kas nutiko.

Ksenija apsišluostė ašaras, suėmė mano ranką savo-siomis ir stipriai suspaudė. Tada staiga ištarė:

– Daugiau nebegaliu su tavimi susitikinėti.

Ir vėl prapliupo ašaroti.

– Kaip tai? Ką tai reiškia? Iki kada?..

Ksenija pridūrė:

– Tai paskutinis kartas.

Atsisveikinimas

Po Ksenijos žodžių tiek jai, tiek man visiškai din-go apetitas. Vos prilietėme maistą lėkštėse. Kol vangiai kramsnojome bulvytes ir nenoriai siurbčiojome limo-nadą, įvyko liūdniausias ir painiausias mano gyvenimo pokalbis.

– Betgi kas nutiko? Jau manęs nebe...? – net nežinojau, kaip tai pasakyti. Meilei reikšti irgi reikia praktikos. – Ar pradėjai susitikinėti su kažkuo kitu?

Ksenija nusikvatojo per ašaras. Dievinu jos juoką. Be to, kai juokiasi, atrodo nepaprastai graži.

– Kvaileli tu, – teatsakė.

Likau it musę kandęs. Tada pridūrė:

– Dėl visko kalti mano tėvai.

Mus supo visokiausio plauko žmonės. Laimingi, sma-giai leidžiantys laiką. Skubantys kažką susiversti skran-din prieš grįždami prie savo reikalų. Niekur neskubančių vidutinio amžiaus draugių grupelės. Visa tai man atrodė pernelyg keista. Nebesiorientavau tikrame gyvenime.

Ksenija viena ranka valgė bulvytes, o kita laikė maną-ją. Tai mane šiek tiek ramino.

– Mano tėvai nenori, kad dar su tavim susitikčiau, – paaiškino ji.

Pajutau palengvėjimą. Geroji žinia buvo ta, kad ji vis dar mane myli. Blogoji – kad jos tėvai ne itin.